PP **CURIERUL INFORMATIV** PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Nr. 34, APRILIE 1998; 10 PAG.

• La urmă, pe când cei unsprezece şedeau la masă, li S-a arătat şi i-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.

• Şi le-a zis: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura.

HRISTOS A ÎNVIAT!

– „A înviat a treia zi din groapă. L-am văzut."

– „Nu cred", a zis Toma.

– Şi a venit în mijlocul lor Iisus. L-a chemat pe Toma şi i-a zis:

– Adu-ţi degetul încoace şi uită-te la mâinile Mele, şi adu-ţi mâna şi pune-o în coasta Mea" (Ioan 20, 28).

HRISTOS A ÎNVIAT!

• Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osîndi.

• Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi,

• Şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi îşi vor pune mâinile şi se vor face sănătoşi.

• Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu.

• Iar ei, pornind, au propovăduit pretutindeni şi Domnul lucra cu ei şi întărea cuvîntul, prin semnele care urmau. Amin

(Marcu,XVI,14 - 20).

– „Domnul meu şi Dumnezeul meu" (Ioan 20, 28) a strigat Toma, după ce a cercetat mâinile Sale, coasta străpunsă şi mâinile Mântuitorului.

A înviat Hristos, sădind peste toată lumea, până la sfârşitul vremii, speranţa, nădejdea, oricât de greu ar fi aşezată peste firavele noastre trupuri.

Vom învia, vom birui

A înviat Hristos, sădind nădejdea învierii din morţi; că viaţa noastră nu se mai termină aici, la aceşti aşa de trecători 60 – 70 ani; că se prelungeşte dincolo; că ne vom întâlni iar cu cei dragi ai noştri şi nu ne vom mai despărţi niciodată.

Că vom învia din morţi în numele lui Hristos şi numai prin Hristos, adică în afară de credinţa în Hristos nimeni nu va învia şi nu va fi mântuit.

(Corneliu ZELEA CODREANU - *Însemnări de la Jilava)*

Notă: Acum 60 de ani...

- *În anul 1938, Sf.Paşti au căzut pe 24 Aprilie.*
- *Căpitanul a fost încarcerat, la Jilava, pe 19 Aprilie 1938.*
- *Atunci a scris, în „Însemnări de la Jilava", rândurile de mai sus.*

Hristos a înviat!

Hristos a înviat! Ce vorbă sfântă!
Îţi simţi, de lacrimi calde, ochii uzi,
Şi-n suflet par' că serafimii 'ţi cântă,
De câte ori, creştine , o auzi!

Hristos a înviat în firul ierbii,
A Înviat Hristos în adevăr,
În poeniţa unde zburdă cerbii,
În florile de piersic şi de măr,
În stupii de albine fără greş,
În vântul care-adie mângâios,
În ramura ' nflorită de cireş,-
Dar, vai, în suflet, ţi-a ' nviat Hristos?

Ai cântărit, cu mintea ta, creştine,
Cât bine ai făcut, sub cer umblând?
Eşti tu pornit, măcar acum spre bine?
Măcar acum, te simţi mai bun, mai blând?
Simţi tu, topită-n suflet vechea ură?
Mai vrei pierzarea celui plin de har?
Ţi-ai pus zăvor pe bârfitoarea gură!
Iubirea pentru semeni o simţi - jar?

O, dac' aceste legi, de-a pururi sfinte
În aur, măcar azi, te-au îmbrăcat, -
Cu serafimii -n suflet - imn fierbinte,
Ai drept să cânţi: „Hristos a Înviat!"

Vasile Militaru

COMUNICAT

***În** ședința Consiliului Politic și a Consiliului Director, care au avut loc în ziua de 28 martie 1998, s-a hotărât convocarea Congresului "Partidului PENTRU PATRIE" pentru data de 30-31 mai 1998, în București.*

Se propune următoarea ordine de zi:

1. Analiza activității Consiliului Politic și a concluziilor cuprinse în raportul Comisiei de Cenzori;

2. Alegerea Consiliului Politic, a Comisiei de Cenzori, a Comisiei de Etică și Disciplină și a membrilor Senatului;

3. Analiza evoluției societății românești și adoptarea strategiei partidului pentru etapa următoare.

28 martie 1998

Partidul "PENTRU PATRIE"

-Președinte-

dr. ing. Constantin IULIAN

INFORMARE

•În ziua de 28. 03.1998 a avut loc, la București, întrunirea Consiliului Director al ***Partidului „Pentru Patrie"***. Au participat reprezentanți din 14 filiale care au depus rapoarte scrise, iar 4 filiale au transmis doar rapoarte scrise fără a participa cu delegați. Ședința a fost condusă de dl. Dimitrie PACEAG, vicepreședinte al Consiliului Politic.

•După rugăciune s-a păstrat un moment de reculegere, în memoria luptătorilor din **Rezistența Națională Anticomunistă** decedați în ultima lună, printre care au fost pomeniți Horia COSMOVICI și Eugen ȘAHAN.

•A urmat o informare, începută de președintele partidului, continuată, apoi, de domnii Septimiu RÂMBOIU și Ion GAVRILĂ OGORANU. Cu această ocazie s-a amintit de întrunirea omagială *Nae Ionescu - Radu Gyr*, ce a avut loc, în București, în ziua de 14.03.1998 (ora 11^{00} la Cimitirul Bellu, ora 17^{00} în sala din Piața Amzei).

•Un alt eveniment evocat a fost lansarea de carte ce a avut loc la ***Muzeul Literaturii Române***. Doi cunoscuți luptători din *Rezistența Națională* **Anticomunistă**, Vichentie COMȘULEA și Ion GAVRILĂ OGORANU, primul, mare mutilat de război, iar al doilea luptător, cu arma în mână, în Munții Făgărașului au făcut cunoscute publicului, prin mijlocirea cărții, gânduri, fapte și chiar povestiri pentru cei mici: Ion GAVRILĂ OGORANU, cu cartea *„Întâmplări din lumea lui Dumnezeu"* (ilustrații Simona BUCAN), iar Vichentie COMȘULEA, cu cărțile *„Eroi și ... victime"* și *„Două vieți"*. Prezentarea lui Vichentie COMȘULEA a făcut-o Octavian POPA, iar a lui Ion GAVRILĂ OGORANU, binecunoscutul gazetar și om de cultură Răzvan CODRESCU.

•Un alt eveniment, asupra căruia a zăbovit, pentru câteva clipe, informarea președintelui, a fost vizita preotului Gheorghe CALCIU DUMITREASA, revenit, după opt ani, în țara, în care a luptat, și a suferit, 21 ani de închisoare. Deși vizita nu a durat decât 5 zile, semnificația și ecourile ei nu au putut fi trecute sub tăcere nici chiar de adversari. După ce, cu două zile înainte, a adresat tinerilor, în Aula Facultății de Drept, un **„Nou Cuvânt"**, în ziua de 21.03.1998 Pr. Gheorghe Calciu s-a întâlnit cu foști deținuți politici, la sediul din Piața Rosetti, făcând, apoi, cu o parte dintre ei, o vizită la Închisoarea Jilava. Ajuns în celula de izolare, în care a stat 3 ani, preotul s-a recules și a făcut o rugăciune pomenindu-l pe Costache OPRIȘAN, cel ce a murit, lângă el, în aceeași celulă. A pomenit apoi și pe cei ce au murit, în perioada respectivă, în celulele vecine (Vică NEGULESCU, Dan DUMITRESCU, Nuți PĂTRAȘCANU, Aristotel POPESCU, Gheorghe CAZIUC).

•Inclusă în informare a fost și sărbătorirea **zilei** de **Buna Vestire;** la București. În această zi,, la ora 16^{30}, în sala Muzeului Țăranului Român, corul Bisericii Sf. Ilie Gorgani, cântând *„Tatăl Nostru"* a deschis festivitatea de cinstire a acestei zile. Preotul Vasile GORDON, de la aceeași biserică, în calitate de duhovnic al *Fundației Culturale Buna Vestire*, a arătat, într-un scurt cuvânt, de suflet, semnificația religioasă a sărbătorii *Buna Vestire* îndemnând la reînfrățire și unitate.

•Dl. Mircea NICOLAU, în cuvântul domniei sale a trecut în revistă momentele aureolare ale Mișcării de Luptă Națională din România schițând și semnificația politică a *Bunei Vestiri*.

•Actorul Dragoș Pășlaru a citit din versurile lui Radu Gyr și Nichifor Crainic.

•Dl. Petre SIMIONESCU a adus apoi un elogiu satului românesc, tratând un subiect deosebit de interesant și anume: *„Evoluția demografică oglindește spiritualitatea poporului român"*.

•O expoziție de grafică, tot a domnului Petre SIMIONESCU, intitulată *„Motive decorative istorice"*, a fost amenajată în holul muzeului și a adus un plus de frumusețe acestei manifestări creștine și naționale.

•Trebuie subliniat, că, la reușită, au contribuit două fundații ***„George Manu"*** și ***„Buna Vestire"*** într-o colaborare exemplară.

•Tot în cadrul informării, domnul Septimiu RÂMBOIU a adus la cunoștință două evenimente mai importante de la Cluj. O întâlnire a domnului Mircea Nicolau cu o serie de istorici cu care ocazie s-au dezbătut în fața publicului (format în mare parte din tineri) probleme controversate din trecutul luptei creștine și naționale de după primul război mondial. Și, tot la Cluj, un alt eveniment l-a constituit confruntarea prof. univ. Ion Coja, cu doi istorici, la postul local de televiziune, pe aceleași teme din trecutul de luptă a Dreptei românești.

•Dl. Ion GAVRILĂ OGORANU a informat și domnia sa despre contactele ce le-a avut în ultimele săptămâni cu o serie de comisii parlamentare și personalități, din Guvern, în scopul pregătirii unei legi privind pe luptătorii din munți și familiile celor decedați în lupte. Ideea principală a acestui demers a fost ca lupta de rezistență armată din munți să fie recunoscută ca acțiune a poporului român.

•La punctul următor de pe ordinea de zi (Stadiul în care se află pregătirea Congresului ***Partidului „Pentru Patrie")*** discuțiile s-au axat pe data ținerii Congresului și definitivarea ordinei de zi. Dl. Septimiu RÂMBOIU a propus data de 30-31 mai a.c., iar pe ordinea de zi să fie incluse 3 probleme principale:

- Darea de seamă privind activitatea vechiului Consiliu Politic, situația financiară, referatul cenzorilor și descărcarea vechii conduceri;
- alegerea noului Consiliu Politic și a comisiei de cenzori;
- liniile directoare ale activității viitoare ale partidului și soluții la principalele probleme ale societății românești.

•A fost citit apoi *Comunicatul* ce urmează să fie transmis.

Consiliul Politic al
Partidului Pentru Patrie

DESPRE MODĂ

Fără a se baza pe l e g i sau pe un anume s t a t u t, general aprobat, moda este una din instituțiile cele mai vechi, mai durabile din viața societății. Își schimbă conținutul, după cum bat vânturile, dar rămânând, în fond, aceeași: tiranică - dictatorială.

Astfel, moda ca „instituție" a societății civile, propune în permanență forme noi, de la cele practice la cele îndrăznețe sau chiar caraghioase. Societatea reține ce e folositor, iar timpul face să se uite extravaganțele.

A fi la modă presupune că ești modern, lucru spre care tinde majoritatea oamenilor, cu deosebire a sexului frumos.

Puțini sunt cei ce își permit a fi nonconformiști.

Tirania modei se observă mai ales când cineva o adoptă mecanic, fără a ține seama că nu îl avantajează.

Azi moda este lansată de *mari case*, cu posibilități de reclamă și resurse financiare la scară planetară. Mulți își fac din această activitate țelul suprem al vieții.

Nici în trecut nu a fost altfel. Când moda venea de la Istambul, cât nu pătimeau velîții boieri cu ișlicile lor uriașe.

Dar moda nu acționează doar la nivelul vestimentației. Ea se implică tot mai mult în domeniul ideilor și al informațiilor. Aici tendința a devenit deja evidentă.

I n t e r e s e l e marilor „case de modă", din Occident sau Tel Aviv, sunt difuzate, de mass-media, către sutele de milioane de cetățeni ai Terrei într-un ritm și cu o frecvență ce țin de domeniul hipnozei colective. Cu timpul, tot mai mulți își însușesc un anumit mod de gândire. Modă, dar mai mult decât atât.

Realități trăite, de mulți din cei încă în viață, sunt prezentate în scris și vizual distorsionat și fals. Ce nu convine e trecut sub tăcere și, deci, nu există. Fardată, cu puțin adevăr, minciuna și-a impus moda ei. Și vai de nonconformiști.

Chiar matematica nu se poate sustrage modei. Cifrele nu mai au relevanță. A afirma că cinci sau șase milioane de victime nu reprezină cea mai mare tragedie a istoriei, ci că recordul îl deține uciderea premeditată, de către statele comuniste, a peste o sută de milioane și schilodirea sufletească a restului populației, devine, în moda curentă, un mare păcat. Deși această sută de milioane nu cere nici aurul confiscat, nici despăgubiri, ci doar o reparație morală și pe cât posibil numele călăilor.

De repatrierea celor deportați, nici o vorbă.

Nimeni nu te va lua în seamă sau se va face că nu a auzit. Interesul stârnit de ? s-a atins de mult. Pentru cele cinci sau șase milioane de victime ale nazismului se organizează memoriale în mai multe orașe, dar nici unul pentru cele o sută de milioane. Recunoașterea holocaustului comunist nu îl neagă pe cel nazist. Dar și azi, ultimul gardian de la un lagăr german este urmărit și condamnat, însă **nu se cunoaște** măcar numele celui ce a condus masacrul de la Katin.

Ba, în ț ă r i, cu o d e m o c r a ț i e mai „înaintată", o astfel de comparație te poate costa un dosar penal. Linia trasată de cenzorii marilor „case de modă" nu permit abateri. Ideologia și unele persoane implicate nu trebuie bănuite. Doar Stalin, numai el e vinovat. Iar p r e m i e r u l francez Jospin este mândru că are în Guvern t r e i miniștri comuniști.

Nici România nu duce lipsă de astfel de „case". Independente sau sucursale, ale celor din afară, ele nu șomează. Dacă Eminescu trebuie coborât de pe soclu, marii maeștri trec la treabă. Un Zigu Ornea sau altul, din aceeași tagmă, dă tonul, ceilalți îi vor ține isonul. Pe piedestal va apare poate un Tristan Tzara sau Niculuță, oricum ceva care se poartă.

S-a procedat altfel cu Mircea Eliade? Criticii nu vor risca să fie etichetați ca depășiți ori retrograzi. Cei mai mulți vor tăcea. Cinste celor incoruptibili!

Chiar un mare scriitor și ziarist ca Octavian Paler, nu se poate sustrage modei. Dacă îl citează mereu pe Camus (*„îmi iubesc prea mult p a t r i a spre a fi naționalist")*, am putea crede că domnia sa nu cunoaște deosebirea dintre naționalism și șovinism.

Nu știe că a fi naționalist înseamnă ați iubi neamul și a acționa pentru propășirea lui? Evită termenul pentru a nu supăra pe socialiștii care urmează moda Mitterand: naționalism egal tribalism Ce a însemnat sărbătoarea *„Hanuca"* de la Ierusalim, la care au luat parte zeci de șefi de stat, decât o sărbătoare a naționalismului? Nu au toate neamurile drept egal de a fi ele însele? Sau unele *sunt mai egale* decât altele? Pe ce criterii se fac astfel de departajări?

Am aplaudat pe dl. Paler atunci când susținea combătând pe alții, că noi trebuie să intrăm în Europa cu tradițiile și valorile noastre pe care nu le putem lăsa la casa de bagaje. Ce înseamnă aceasta decât naționalism? Cu atât mai mult cu cât naționalismul nostru este creștin, adică nu face altora ceea ce nu-i place să i se facă lui.

Respingem ura dintre neamuri, ca și ura dintre păturile sociale. Respingem fariseismul celor ce vor să ne adoarmă, urmărind doar interesele proprii. Întindem mâna tuturor celor cinstiți cu care dorim să colaborăm. Nu ne este rușine să spunem că suntem creștini și naționaliști. Fiecare să trăiască în legea lui, respectând-o pe a celorlalți. Cinstim pe Dumnezeu și ne iubim neamul, chiar dacă aceste valori nu mai sunt la modă, nu prea se mai poartă.

aprilie 1998 — ***Vasile ROȘU***

UNDE EȘTI, DOAMNE?

Unde ești, Doamne,
Auzi-mă cum Te strig
În noaptea mea de patimi și de frig.
Pierim în adâncuri de smoală,
Despuiați,
Sugrumați,
De părinți și de frați...
Vino,
Auzi-ne geamătul rugăciunii,
Coboară asupra noastră
Lumina, luminii!
Iubirile noastre de ieri
Au pierit în nicăieri...
Și trupul meu vânat, însângerat,
Nu vrea să mă mai poarte...
Sloboade-l!
Dă pasului meu iarăși tărie...
Să-ți urce la Cer vrednicie!
În fiecare noapte mor, a câta oară?
În umilinți, în lovituri și ocară?
Pământul sub mine e rece și umed,
Mi-i chipul spurcat de injurii
Și trupul mi-i putred...
Deasupra, cerul, e flăcări și pară,
Îmi arde gâtlejul ce stă ca să moară...
Doamne!
Pentru iubirile mele de ieri,
Tu, peste puteri,
Răscumpărare îmi ceri!
Auzi-mă, Doamne.
Te aștept să vii,
Până nu vom fi arși de tot,
Și de vii!

Petru C. Baciu

D-ALE VREMII

Timpul e neprielnic. Trăim în vremuri, nu de decadenţă sau de depreciere, ci de-a dreptul de intrare în putrefacţie a societăţii româneşti. Ne prezentăm ca un popor care şi-a epuizat resursele; a pierdut nu numai nădejdea de ridicare, de biruinţă, de înviere a neamului, ci şi cea comună, oricărei fiinţe, cea de supravieţuire. După asasinarea ultimului legionar, care merita acest nume, şi dispariţia, prin senilizare, până şi a ideii de bărbăţie demnă ce mai putem aştepta? Dacă autohtonii acestui pământ şi-au pierdut nu numai resursele de inteligenţă şi energie, ci chiar şi instinctul de conservare, ce poate urma alta decât asaltul profitorilor, parvenirea, în fruntea ţării, în cele mai înalte magistraturi ale ei, a elementului străin de tradiţia, de sufletul şi mai ales de suferinţele, de năzuinţele neamului?

„Mă întreb, şi m-am întrebat adesea, pe parcursul ultimelor luni de desfăşurare ilogică şi contradictorie a evenimentelor şi reacţiilor politice, ce este mai greu de suportat: senzaţia că ele se petrec la întâmplare, într-un fel de mişcare browniană a orgoliilor şi intereselor personale şi de partid, sau, dimpotrivă, senzaţia că aspectul improvizat şi adesea absurd al faptelor nu face decât să ascundă un plan minuţios, îndeplinit cu exactitate?" Am citat din Ana Blandiana, România liberă din 28 martie 1998.

Numai că eu, un mai bun răbdător de ciomege, dar mult mai slab, în subtilităţile înaltei politici, nu mă opresc ca distinsa fruntaşă de partid ci pun, în continuare, întrebările care urmează firesc: Să nu fie nici o legătură între dezastrul, tot mai accentuat, al economiei şi decăderea instituţiilor statului şi prezenţa, în mai toate posturile importante, a persoanelor de altă origine etnică decât cea românească? Cum poate fi justificată menţinerea în funcţii a unor "specialişti" cu toate că rezultatele activităţii lor s-au dovedit, fără dubiu, catastrofele altfel decât prin influenţa, buna funcţionare a conspiraţiei ce urmăreşte, în final, dispariţia României ca stat şi a românilor ca naţie? Nu e firesc să ne întrebăm cum e posibilă prăbuşirea din ultimii 70 de ani când avem atâtea motive să credem că n-a fost întâmplătoare?

Oare, nu tot români locuiau, munceau, se chiverniseau singuri (fără FMI şi Banca Mondială) în această ţară, înainte de 1916? Şi nu era, pe vremea aceea, polul (douăzeci de lei româneşti) de aur? Astăzi, dacă ai timp şi răbdare să-i citeşti pe "politologi", afli că, în afară de sărăcie, pe care o simţi, eşti plin de toate păcatele: leneş, indolent, laş, scârbos, etc. "Valea plângerii a fost transformată de români pentru români într-o vale a urinei corosive. Care era şmecher se suia pe capul vecinului şi pişa". (H.R Patapievici, "Politice", Humanitas, Bucureşti, 1996, p.63) Sau: "această naţie de căcat", cum ne caracterizează marele scriitor român, cu nevastă evreiască, Paul Goma chiar pe prima pagină a celui de al treilea volum al ***Jurnalului său.***

Mie, opărit, încă din prima tinereţe, de ciorba politicii, mi se pare că toată această campanie de murdărire, de spurcare a noastră, nu e deloc străină de planul celor ce ne vor reduşi la o naţie de sclavi, menită să slugărească, de-a pururi, pe "cei aleşi". Mi se pare suspectă insistenţa cu care ni se face această reclamă negativă. De ce vor "propagandiştii" noului mileniu să ne facă să uităm că ne-am ţinut cu ghearele şi cu dinţii de acest pământ, de tradiţii, de numele bun-rău, cum l-am avut? Spre binele nostru? Sau nu-nţelegem?

Aveam, prin alegeri libere, un prim-ministru, nu doar cu înfăţişare, dar şi cu comportament de preşcolar. Să ne semnaleze aceasta, oare, că e timpul să ne regăsim sufletele din pruncie? Să ne reamintească, şi nu doar nouă, că icrele negre, şampania, trufele, ca şi salamul cu soia, sau dezbaterile parlamentare, ajung, până la urmă, tot în haznaua istoriei?

Dar adevărul, că, după săptămâna patimilor vine Învierea, rămâne.

Mediaş, 30.03.1998

Constantin IORGULESCU

TEMERARUL

Într-o primăvară, când neaua mieilor se topise, sub ochii de foc ai voiosului soare, iar aureola pusese stăpânire pe natura în floare, pe o băncuţă de lemn înnegrită de vreme, dintr-un părculeţ oarecare, stătea gânditor şi privea un bătrân voinic şi spătos...

Vrăjit de ochii lui blânzi, pe care în veci nu poţi să-i confunzi, - parcă erau privirile lui Hristos imprimate pe a Sfintei Veronica maramă - i-am dat bineţe şi, rugându-l frumos, m-am aşezat sfios lângă El, cugetând la prea buna mea mamă...

Văzându-mă tăcut şi stingher, mândrul brad se uită-n jur şi-mi grăi fără-nconjur:

- Fii binevenit, măi tinere bărbat! Să nu-ţi fie cu bănat! Eu am să-ţi mărturisesc întâmplări pe care niciodată nu le-ai fi aflat dacă gândul nu te-ar fi-ndemnat să treci, ca un singuratic, prin grădiniţa cu aer văratic...

Cuvintele Lui în suflet mă săgetară şi inima cu parfumuri duhovniceşti îmbătată.

- Cine să fie, îmi zisei, omul acesta?

- Vrei, nu vrei, cuvântă El, voi profita de căldura mirificei Vesta şi de-nţelepciunea ce te caracterizează şi-ţi voi grăi ce spiritul îmi dictează:

Cu zeci de ani în urmă, mă aflam departe de prostita turmă şi păstram în mine zeiescul jeratic care-ţi dă aripi şi te face furtunatic. Simţeam un imbold nespus spre-nvăţătură, spre cunoaştere, spre minunata cultură. Dragostea de Neam și de Hristos mă invita şi-mi aducea prinos de bucurii celeste... Şi acum, să-ţi dau o veste: am însuşit a lui Cicero meserie; am primit a lui Beethoven superbă bucurie, îmbrăţişând Corala divină, a îngerilor suavă regină; în vrafuri de cărţi prăfuite, l-am intuit pe Pindar, călăuzit de un vis ancestral; m-am plimbat cu Dante şi Virgil în Infern, bănuind că aşa deveni-voi etern; am plâns cu Petrarca, în sonete, de dorul Laurei, tinerei fete cu chip ca o floare; pe sclifositul Ovidiu l-am întâlnit la mare... Am sorbit, cu nesaţ, pe La Fontaine, Hugo şi Shakespeare; am fost alături de plânsul Regelui Leare; cu lordul Byron, celebrul şchiop, am luptat pe baricade, dar, de mâine, am împărţit frăţeşte muceda pâine...

Din nefericire, sămânţa cerească semnată în mintea mea n-a fost sortită din plin să rodească...

Cioclii României de ieri, cruzii duşmani, *paukerii* şi *dulgherii*, m-au încătuşat în lanţuri prea grele; m-au vârât sub oţelite zăbrele pe mine şi pe mii şi mii de Dacoromâni, care meritau aurite cununi... Am zăcut ani întregi în genuni!...

Dar, intr-o viscoloasă noapte, când pârdalnicul Moş Ene mă dezmierda pe la gene, iar şobolanii, în şoapte, ronţăind jilavele paie, o Lumină Lină umplu întunecata şi trista-mi odaie... Deschisei ochii minţii, şi, cu-nfiorarea ce mi-au dat-o părinţii, desluşii, lângă o gură de rai, pe însuşi Arhanghelul Mihail... Îmbrăcat într-o hlamidă albă, strălucitoare, El purta în mâna stângă o floare, iar în dreapta sabie.

Acum, de coruri de îngeri era înconjurat, de slăvitorii Domnului din Înalt... Ascultând, transportat, cântările lor, mi-am amintit că sunt şi absolvent de Conservator...

De peste două decenii, pregătesc şi dirijez al Bisericii cor şi mă hrănesc cu sfântul mister al îngerilor din maiestosul Cer...

Fiii mei şi nepoţii intonează, cu toţii, imnuri alături de Sfântul Altar...

Copleşit de amintiri, vajnicul temerar îmi făcu bucuros un prea distins dar: un disc al Coralei al cărei mentor era, cu dumnezeieşti cântări; se ridică, cu demnitatea omului ilustru, se plecă şi spre aleea însorită cu paşi domoli se-ndreaptă...

De-atunci, gândul meu nu mai e solitar, viaţa mi-e plină de miraculosul har!...

Cine-o fi fost oare, bătrânul hoinar?...

4 octombrie 1997

Eugen BĂLAŞA

P.S.: Camaradului Speteanu dedic această modestă lucrare şi îl rog să uite unele-nflorituri scriitoriceşti, să le considere lucruri fireşti!

(Autorul)

SINGURA CALE: HRISTOS

Noi, tinerii de azi, suntem tot timpul în căutarea căii prin care am putea învinge mai uşor păcatele. Ne gândim că, pe timpul lui Corneliu Codreanu, şi, apoi, mai târziu, tinerii erau luaţi pur şi simplu de val, de entuziasm şi reuşeau să se cureţe mai uşor de cele lumeşti.

Diavolul nu ştia unde să se mai împartă căci era atacat din toate părţile. Astăzi, cred că e puţin mai greu pentru cei ce şi-au propus să meargă pe drumul de foc al Mişcării. Înainte, tinerii percepeau foarte uşor mesajul sfânt al Căpitanului prin însăşi prezenţa sa fizică, prin circulările sale, prin ordinele sale.

Ştiai că există undeva, prin ţară. Nici după asasinarea sa, lucrurile n-au stat rău din punct de vedere al educaţiei. Îndemnurile sale, doctrina sa, se percepeau uşor, prin cei care l-au cunoscut, prin însăşi MOARTEA sa tragică. Poate că acum e perioada cea mai prolifică pentru Mişcare, pentru Neam. Mii şi mii de tineri foarte buni apar. Sunt tineri născuţi din sfântul sânge al înaintaşilor, care, tocmai, fuseseră masacraţi. Urla Căpitanul, Moţa, Nicoleta în ei. Înlănţuirea era perfectă. Aşa cum şi-o dorea Căpitanul. Tinerii au crescut, satanizarea comunistă a venit, luptele s-au dat, însă înlănţuirea dintre a 2-a generaţie şi a 3-a generaţie nu a mai avut loc. Nu e vorba de o vină a generaţiei lui Valeriu Gafencu. Diavolul a împiedicat, se ştie cum, sincronizarea. E ca şi cum o mămicuţă naşte, însă, în loc să i se dea copilul pentru a-i imprima o educaţie creştină, în spirit eroic, copilul e dat unei femei rele să aibă **"grijă"** de el, iar mămicuţa noastră, cea cu-n suflet de sfânt, e ciopârţită. Copilul creşte mare, în urma educaţiei primite nu ia contact cu valorile creştine, cu istoria sa adevărată. Dimpotrivă, i se spun tot timpul numai lucruri urâte despre acea femeie pe care el nu o recunoaşte ca mamă. Minunea, însă, se produce. La rândul său acesta are copii. Şi cum minciuna e cusută cu aţă albă, aceşti copii află adevărul: că bunicuţa lor adevărată era o fiinţă nemaipomenit de frumoasă şi de bună. Că, dac-ar fi trăit, le-ar fi vorbit de-un băiat tare bun care făcea minuni şi pe care L-ar chema Iisus. Cine-i acest Iisus? Pe părinţi, ei nu-i pot întreba, căci ei nu cred într-însul. Dumnezeu le vede inima curată şi le trimite-n dar Duhul Sfânt. Acesta le va răspunde întrebărilor. Astfel, aceşti copii află nu numai cine este Iisus, ci şi adevărul despre bunicuţa lor şi despre toţi străbunii lor. Apoi, descoperă un tainic îndemn. Vine de undeva de demult. Da, vine şi de la bunicuţa lor, dar nu numai atât. Sunt mii şi mii de glasuri, din vremuri tare vechi: Burebista, Decebal, Traian, Dragoş, Basarab, Ştefan, Mihai, Horea, Tudor, Eminescu, Moţa, Codreanu.

Ei aud glasul, vor să le urmeze drumul, însă, sunt tare neputincioşi. Ispitele prin care trec sunt extrem de puternice. De multe ori, chiar uită acea Voce. Of, dac-ar fi trăit bunicuţa. Nu le rămâne decât un singur lucru de mare preţ: Duhul Sfânt şi Duhul martirilor. Acestea îi vor înarma, le vor da putere. Acei copii curaţi suntem noi, tinerii de azi, care dorim din toată inima să fim alţii.

Cât despre biruinţă, nu-i decât o problemă de timp...

Radu MOLDOVAN

RUGĂ NAIVĂ

Iisuse, fă ca şi eu, un nenorocit, s-ajung să lucrez în grădina Tatălui Tău. Nu mă pricep prea bine. Sunt atât de neîndemânatic. Pune-mă, la început, la sarcini mai uşoare. Acolo, de unde vin, din acea grădină, creşteau numai buruieni cu un miros fals plăcut. E atât de frumos aici, în *grădinuţa* Tatălui Tău.

Ştiu, Bunul Meu, că aici, din când în când, mă voi mai răni lucrând, vor mai curge sudorile de pe fruntea mea, însă, simt că e mult mai bine decât dincolo. Te mai rog, Doamne, să nu-i spui încă Tatălui Tău că am bătut la Poarta Ta. Mi-e tare ruşine de Dânsul. Sunt atât de murdar. După ce mă voi curăţi, să-i vorbeşti de mine şi să-l rogi să mă ierte pentru c-am slujit şi altcuiva.

R. M.

UN STEJAR AL NEAMULUI

Pe preotul profesor Vasile Ţepordei l-am cunoscut în anul 1938 la un liceu din capitala Basarabiei; liceu condus de profesorul de geografie macedoneanul Leon Boga, o înflăcărată inimă de român, care, aduna, îngrijea şi îndruma, spre lumină, pe toţi fiii merituoşi ai satelor dintre Prut şi Nistru mai ales, dar şi din zonele mai vitregite ale Gorjului, Dobrogei şi a altor ţinuturi ale ţării.

Preda religia, etica şi morala creştină la clasele 4-8 (8-12 de astăzi); era un bărbat cu o statură impunătoare; şaten cu ochi luminoşi, cu o privire directă şi o voce caldă, atribute cu care te cucerea de la prima vedere.

Astăzi a preda religia, în unităţile de învăţământ, li se pare curios unora, de prisos altora şi multora chiar absurd. Fenomenul de respingere sau toleranţă îşi are substratul atât în ignorarea, în genere, a procesului de formare şi dezvoltare, în paralel, a creştinismului ortodox şi a limbii române cât şi a educaţiei şi îndoctrinării bolşevice (ateiste) din ultima jumătate de secol.

M-am simţit obligat să fac această scurtă subliniere asupra oportunităţii religiei, ca obiect de studiu în învăţământ, şi din recunoştinţă pentru dascălul meu părintele profesor Vasile Ţepordei, care, cu un simţ pedagogic deosebit, cu pasiune pentru munca depusă, cu înflăcărarea ce-l caracteriza pentru Neamul şi Credinţa sa, a reuşit şi să transmită, printr-o migăloasă muncă de modelare a sufletelor tinere, odată cu un bogat conţinut de idei şi cunoştinţe, dragostea pentru credinţa şi tradiţiile strămoşeşti, aceiaşi pasiune pentru lucrul temeinic făcut, dar mai ales admiraţia pentru frumuseţea limbii române şi pentru cei ce au făurit-o, cu măiestrie, trudind, prin schituri, mănăstiri şi tiparniţe.

M-am despărţit de dascălul meu la finele anului şcolar 1938-1939 fără a avea ocazia de a-l mai întâlni.

Luna iunie a anului 1940 a aşternut o negură deasă asupra ţării. Ultimatumul bolşevic, din 26 iunie, transmis la radio, în noaptea de 27/28 iunie, ne-a luat prin surprindere.

Începând din zori capitala Basarabiei capătă aspectul unui oraş părăsit, în panică, în aşteptarea forţelor, năvălitoare, anunţate: case cu ferestrele larg deschise, uşile date de pereţi fără prezenţa sesizabilă a unei fiinţe, trăsuri tixite cu bagaje, în goana cailor, automobile claxonând, strident, oameni cu chipuri răvăşite, arnaşamente, armamente şi echipamente militare abandonate şi aşteptarea evacuării ce n-a mai avut loc. Era ora 18 a zilei de 28 iunie 1940. Timpul bejenii... La ora 20 trupele bolşevice şi-au făcut intrarea în Chişinău.

Ne-am îndreptat către patria încă neatacată ca puii, către aripile ocrotitoare ale cloştii, la apariţia răpitorilor.

Unii şi-au purtat paşii spre vreo rudă, alţii către vreun prieten mai apropiat, cei mai mulţi în necunoscut.

Trenul militar, ultimul care a părăsit capitala Basarabiei, al doilea oraş ca mărime la vremea aceea, ne-a lăsat flămânzi, cătrăniţi şi istoviţi, la poarta principală a capitalei patriei - Gara de Nord. Am fost găzduiţi apoi în nişte corturi de rogojini pe stadionul Tineretului de lângă ştrandul Kiseleff.

Trecuse o lună sau ceva mai mult, timp în care mă familiarizasem cu primul oraş al ţării, când într-o zi, avid de ştiri, descopăr, la un chioşc de presă, un ziar nou. Dar nu orice ziar. Cotidianul purta un titlu sfidător şi în acelaşi timp încurajator pentru dezrădăcinaţi: **„Raza Basarabiei"**.

Acest ziar, care, ulterior, sub presiunea bolşevicilor, de la Moscova, a devenit doar **„Raza"**, a luminat speranţa noastră în negrul an 1940. Speranţa s-a realizat, temporar, în anul următor, în 1941.

Pentru tot ce a făcut, pentru tineretul pe care l-a îndrumat şi pentru această rază de speranţă, am mulţumit în toţi anii, ce au trecut, dascălului meu preot profesor Vasile Ţepordei, care a plătit, cu peste 17 ani deportare în Siberia şi închisori, îndrăzneala de a fi crezut în dreptatea neamului, întemeind şi conducând, ca o flacără de lumină şi speranţă, ziarul **„Raza Basarabiei"**.

La cei peste 90 de ani aş dori să aduc, prin aceasta, un modest omagiu unui stejar al neamului românesc.

Ing. Gheorghe BEŢI,
veteran de război

SEMNALE EDITORIALE

•Editura „ELISAVAROS", sub semnătura d-lui Simion GHINEA-VRANCEA, ne prezintă volumul: *„Mircea Eliade și Emil Cioran în tinerețe"*.El ne redă tinerețea a doi români celebri, din sec. XX, plecați în pribegie, pribegie din care nu s-au mai întors niciodată pe pământul țării lor.

• Editura „MAJADAHONDA" (parcă din ce în ce mai zgârcită în noi apariții) ne prezintă lucrarea memorialistică a d-lui Ion Mogâldea, de profesie învățător, care, în timpul războiului, a fost un aviator militar foarte activ. A participat la 139 atacuri aeriene. În clipele de răgaz a devenit un fin observator al vieții politice din țară și nu ezită să smulgă perdeaua de camuflaj care acoperea multe afaceri necurate din perioada anilor 1910-1940.

Astfel s-a născut „CORUPȚI ÎN ROMÂNIA".

• Editura RAMIDA, sub semnătura lui Mihai Rădulescu, scoate lucrarea *„RUGUL APRINS. De la Mânăstirea ANTIM la AIUD"*.

Autorul, tânăr fiind, pe vremea afirmării grupului RUGUL APRINS, ne descrie, în lucrarea sa, influența, pe care a avut-o asupra sa, întâlnirea cu părintele Daniel, în 1952, la Mânăstirea ANTIM din București.

• Editura FRONDE ne oferă, în sfârșit, în traducere românească, mult așteptata lucrare *„Miturile fondatoare ale politicii israeliene"*, de Roger Garaudy.

Controversele stârnite, după apariția acestei cărți, în Franța, ne scutesc de orice comentariu.. Cartea trebuie citită (nu răsfoită), cu plaivazul în mână, căci numai astfel putem înțelege multe din problemele vieții de azi.

Mișu DUMITRESCU

NOTĂ

(Juristul) Petre Simionescu, în comunicarea științifică, cu titlul *"Evoluția demografică oglindește spiritualitatea poporului român"*, expusă la Muzeul Țăranului Român, pe 25 martie 1998, a prezentat un grafic genealogic, pe câteva sute de ani, a 15 generații de țărani vâlceni. Acestea au fost completate cu frontispicii și majuscule artistice, lucrate cu mare răbdare și dăruire, și expuse la standul, de la intrare, stand pe care au mai fost depuse și obiecte de artizanat, precum și portrete de strămoși. Totul pe întinderea a 2-3 secole.

I. S.

TOPUL răspândirii „Curierului Informativ al PARTIDULUI PENTRU PATRIE"

După apariția nr. - ului 33 media pe 2 numere este următoarea:

1.	Județul Timiș	150 exemplare
2.	Județul Suceava	95 exemplare
3.	Municipiul București	75 exemplare
4.	Județul Bacău	70 exemplare
5.	Județul Mureș	55 exemplare
6.	Județul Cluj	50 exemplare
7.	Județul Alba	50 exemplare
8.	Județul Neamț	40 exemplare
9.	Județul Sibiu	40 exemplare
10.	Județul Dâmbovița	40 exemplare
11.	Județul Constanța	40 exemplare
12.	Județul Vaslui	35 exemplare
13.	Județul Dolj	35 exemplare

Redacția

ANUNȚ

(urmare din nr. trecut)

Partidul Pentru Patrie a contribuit, până acum, la refacerea bisericilor din Jud. Harghita și Covasna, după cum urmează:

Fil. Jud. Galați 100.000; 16.02
Fil. Jud. Timiș ...., 300.000; 23.02
Org. locală Câmpulung Moldovenesc ....520.000; 03.'98
Suceava ....430.000; 03.'98

(va urma)

(urmare din pagina 2)

agențiilor de presă pentru a se îndeplini condiția de anunțare, cu 2 luni înainte, a datei ținerii Congresului și a ordinei de zi.

• S-a trecut apoi la probleme de organizare curentă. Secretarul general al partidului dl. Corneliu SULIMAN a arătat că sărbătorirea zilei de Buna Vestire în București a fost bine organizată. Acțiunile în comun ale celor două fundații (*Buna Vestire* și *George Manu*) au demonstrat un plus de consistentă amploare, de satisfacție. Ar fi bine să se organizeze și în alte localități asemenea manifestații.

• Congresul va trebui să fie și el o reușită. Pentru aceasta este nevoie ca toți să depunem eforturi susținute. Va fi un eveniment deosebit, reprezentând o nouă deschidere în activitatea noastră. Acest congres trebuie să se desfășoare într-o disciplină perfectă.

• Șefii de filiale vor prezenta până în ziua de 25.04.1998 liste complete cu participanții la Congres și cu propunerile de membrii permanenți.

• Au sosit în scris, la secretariat, rapoartele a 18 filiale, conform hotărârii adoptate în ședința trecută a Consiliului Director. În timpul discuțiilor, ce au avut loc, pe marginea acestor rapoarte, a fost sugerată ideea, ca, la Congres, județele abuziv desființate să-și trimită cel puțin un delegat. A rămas ca problema să fie discutată în Consiliu Politic.

• În ceea ce privește *„Curierul Informativ al Partidului Pentru Patrie"* s-a propus constituirea unui comitet de redacție cu responsabilități pentru fiecare membru în parte.

• DL. Septimiu RÂMBOIU a prezentat în continuare un proiect de programă analitică pentru cursul de educatori - îndrumători. Programa este structurată pe următoarele capitole:

- curs introductiv (necesitatea omului de caracter și scurt istoric al Frățiilor de Cruce);
- autoeducația, autocontrolul;
- aplicații practice;
- ordinea exterioară, ținuta, punctualitatea, exprimarea verbală, igiena;
- activități comune;
- răspunderea îndrumătorului în procesul educativ;
- cele 6 legi fundamentale.

• Analiza acestui proiect urmează să fie făcută într-o ședință viitoare.

• La această întrunire, a Consiliului Director al *Partidului „Pentru Patrie"*, au fost adoptate următoarele hotărâri:

1. Salarizarea, începând cu luna aprilie, a două persoane, care depun eforturi deosebite și continuu în activitatea de secretariat precum și în cea de redactare și difuzare a *„Curierului Informativ"*.
2. Data ținerii Congresului rămâne 30-31 mai 1998, la București.
3. Să se dea publicității *Comunicatul* privitor la Congres.
4. S-a supus, spre aprobare, prima listă de senatori ai partidului, listă propusă de Consiliul Politic și completată de cei prezenți. După primirea acceptului scris al celor propuși, numele acestor personalități vor fi publicate în *„Curierul Informativ"*.
5. Viitoarea întrunire a Consiliului Director al *Partidului „Pentru Patrie"* s-a stabilit să aibă loc în ziua de 25.04.1998 tot în București, în același sediu, la ora 10 (Consiliul Politic se va întruni în același loc, în aceeași zi, dar la ora 9).

• Ședința s-a încheiat cu o rugăciune.

ÎNVĂŢĂMÂNTUL?

Problemele învăţământului românesc, nici simple nici puţine, continuă să se acumuleze şi agraveze. Cei "competenţi", adică cei ce sunt salarizaţi pentru asta, absolut toţi, de la efemerii miniştri la eternii "înalţi funcţionari", n-au dat , în şapte plus unu ani de democraţie, nici măcar o ordonare, o ierarhizare a problemelor ţinând cont de oarece criterii: amploare, urgenţă, dificultate, costuri, etc. Despre soluţii nici n-are rost să aducem vorba. Care este astăzi starea învăţământului ? Se vede!

Sigur, că, cele mai grele probleme, având în vedere cronica strâmtoare financiară, în care se află România, sunt cele materiale. Şi sunt multe, de la insuficienţa şi proasta stare a spaţiilor destinate învăţământului, cu lipsa materialelor didactice, şi până la mizera salarizare a personalului din ramură. Nici celelalte probleme, ce nu implică cheltuieli materiale, cele, să zicem, de ordin spiritual, nu sunt mai uşoare, mai comode. Şi aici, de la programele analitice, socotite de unii prea încărcate, de alţii depăşite sau lacunare, de la metodele de predare şi până la interminabilele discuţii (chiar şi în Parlament) pe tema învăţământului, în şcolile cu altă limbă de predare, consecinţa nu e alta decât lungirea cozii cu cele ce-şi aşteaptă rezolvarea; şi vorbăria continuă. Cele mai aprigi dispute se poartă pe teme ce nu-şi mai au rostul, pentru că, reglementate prin înţelegeri internaţionale, aplicarea lor este obligatorie. Ca să nu se iasă dintr-un anumit specific al parlamentarismului nostru, discuţiile se poartă cu atât mai intens cu cât sunt mai inutile.

Că starea învăţământului este una rea, se vede şi de către nespecialişti. Nu trebuie să fii pedagog sau psiholog ca în manifestările elevilor să vezi (trecând cu vederea teribilismele nevârstei) expresia neputinţei corpului didactic, a lipsei de autoritate a sistemului. Manifestările copiilor pentru a impune ce şi cum trebuie să se dea la bacalaureat nu e decât semnul cert că ceva esenţial nu merge, ceva ce nu poate fi remediat prin practica (instituţionalizată) schimbării miniştrilor.

Învăţământul *"ştiinţific"*, de tip marxist, şi-a pus amprenta. Falsurile, impostura, răstălmăcirea, minciuna sfruntată, turnătoria, toate au lăsat urme nu doar în minţile golite ci, mai ales, în conştiinţele răsturnate, schiloade, lipsite de criterii dar şi de orice simţ moral. *„Toate înşelăciunile sunt bune dacă aduc profit"*. Cei ce nu şi-au pierdut încă nădejdea privesc spre cei investiţi cu putere. Şi ce văd în Parlament? Ce exemplu sunt în stare să ofere parlamentarii tinerilor, curioşi, ca toţi tinerii?

Ministerul Învăţământului şi-a schimbat titulatura, a devenit al Educaţiei Naţionale. **Care educaţie?** Cea a corupţiei, a hoţiei cu acte legale, a falsului instituţionalizat; fals ce a dus la dispariţia până şi a noţiunii de ruşine?

Mai mult ca orice altceva ţara are nevoie de o regenerare morală. Rostul educaţiei, din care o bună parte cade în sarcina Ministerului de resort, este să formeze oameni competenţi, cu respectul pentru legile existente, dar, mai presus de toate, indivizi cu un caracter bine format, singurii în stare să reziste tentaţiilor şi înşelăciunilor. Corupţiei, din păcate, atât de generalizată. Fiind marea noastră lipsă, cu atât mai mult e sarcina învăţământului, a sistemului educaţional: formarea oamenilor de caracter.

C. IORGULESCU

ŞI ÎNDATĂ A CÂNTAT COCOŞUL

Sfântul Apostol Petru, rânduit de Hristos să păstorească oile Sale, în momentele de mare cumpănă s-a lepădat de trei ori de El. Aceasta nu l-a împiedicat să păstorească cu vrednicie **„poporul"** creştinesc, să-Şi îndeplinească menirea, să-Şi primească martiriul.

Ori de câte ori suntem puşi în situaţia de a ne judeca propriile noastre îndoieli, desnădejdi, căderi, cât şi pe ale fraţilor noştri de credinţă, consider că e bine să ne aducem aminte învăţătura aceasta şi să ne împrospătăm puterile spre a păşi mai departe pe calea cea dreaptă.

Acei care au pornit pe calea jertfelnică, însufleţiţi de dragostea de Cruce şi Ţară, au trebuit să urce muntele suferinţei, să străbată pădurea cu fiare sălbatice şi să înoate în mlaştina desnădejdii. La ceasul de acum, de mâine, se face apelul. Câţi s-au prăbuşit de pe creastă? Câţi au fost mâncaţi de fiarele sălbatice? Câţi s-au înecat în mlaştina desnădejdii? Şi câţi au ieşit la mal? Dar pe drum, unii au rămas agăţaţi de marginea prăpastiei, alţii au răni adânci, din încăerarea cu fiarele sălbatice, şi, o parte, au sufletul sfârtecat de îndoieli... Poziţia noastră în astfel de împrejurări nu poate fi decât una singură: ***„Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa!"*** La temelia României de mâine s-au pus *„trupuri frânte şi suflete chinuite"... „Veţi fi loviţi din toate părţile, veţi simţi amarul nedreptăţilor. Eu vă strig din toate puterile. Nu vă lăsaţi"*

(C. Z. C.).

Ce vom spune despre cei căzuţi... De exemplu, Mircea Cătuneanu, cel care în temniţa Aiudului a vociferat împotriva tiranici şi, ca urmare, pus în lanţuri grele, de pedeapsă, pe vremea lui Kohller, a fost ţinut, în plină iarnă, în celulă, fără geamuri, „la alba", până a murit...

Ce observăm astăzi. Călăii de ieri, transformaţi, peste noapte, în apologeţi, aruncă cu pietre în propriile lor victime. Nu este cazul să ne alăturăm lor în a arunca cu pietre.

Victor ENE

MAXIMELE ZILEI

1. - Cine îşi părăseşte ţara înseamnă că nu poate muri pentru ea.

2. - Odinioară, "râmele", nu puteau să vorbească pentru că nu erau oameni, astăzi "oamenii" vorbesc, dar au devenit "râme".

3. - Tehnica civilizaţiei aduce războaie, spiritualitatea culturii le anihilează.

4. - Campania electorală e un fel de "vânătoare" de voturi, în care, în locul armelor de foc, se folosesc, tot cu foc, denigrarea unora şi lauda altora, derutându-se astfel inocenţa alegătorului.

5. - Diversiunea politică e rodul unui zvon tactic, machiavelic, bine calculat dar şi riscant, întrucât poate avea uneori şi efectul unui bumerang.

6.- În România, după Revoluţia din decembrie 1989, fariseismul a devenit epidemic .

7. - Dumnezeu este invincibil. Cine îl poartă în suflet nu poare fi învins niciodată, char dacă trupul i-ar fi aruncat, de viu, în crematoriu; el va rămâne mereu nemuritor, în amintire.

Simion ***GIURGECA***

La fel atunci și azi

„Ei strigau în gura mare și cereau de zor să fie răstignit. Și strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă, au biruit.

Iisus aude și I se întunecă privirea. Nu-I vine să creadă. Pare că și judecata Îi lipsește.

E scos afară în brânci... Mulțimea strigă; dar El nu mai vede pe nimeni și nu mai aude nimic... Acum El nu mai are puteri. Minuni nu mai face, căci în momentul în care a fost prins, Dumnezeu I-a ridicat puterile și L-a lăsat om ca mine, ca noi toți.

Pentru ca să sufere ca om. Adică suferința lui să fie maximă: numai așa va avea puterea răscumpărării, a răscumpărării, a răscumpă-rării noianului de păcate de până atunci și de atunci încoace, până la noi și până la sfârșitul lumii.

Dacă ar fi rămas Dumnezeu, n-ar fi suferit. Neexistând suferința, cu ce s-ar fi răscumpărat păcatele lumii? Căci Mântuitorul pentru aceasta a fost trimis.

Deci, El a gândit, a suferit, a sperat până la ultimul moment, ca noi.

Pe el loviturile L-au durut ca și pe noi oamenii. Oboseala L-a frânt ca și pe noi. Toate ofensele, toate injuriile, toate nedreptățile. I-au străpuns inima ca și nouă.

De sub ploaia acestor lovituri și ofense, care curgeau asupra capului Său, neputincios în fața lor, a oftat omenește, a oftat ca noi.

Iată cum Își urcă crucea, Îl văd cum cade sub greutatea ei: căci mădularele noastre omenești sunt slabe și se înconvoaie sub greutatea poverilor. Își șterge fruntea de sudoare. În jurul Lui sunt numai fiare. Nimănui nu-i este milă. Nimeni nu plânge pentru el. Toți râd. Iată o mică mângâiere; este cineva care îi crede durerile. Doi ochi L-au înțeles. O inimă care bate ca a lui, în ceasul durerii supreme.

«În urmă, după El, veneau două femei și norod, care plângeau» (Luca 23, 33.).

«Când au ajuns la locul numit Căpățâna. L-au răstignit acolo și pe El și pe făcătorii de rele, unul de-a dreapta și altul de-a stânga». El n-a fost un atlet ca să reziste, ca să se împotrivească, să se lupte până la doborâre.

Îl văd slab, uscat și blajin, Își întinde mâna slabă și uscată și sleită de puteri pe lemn, și spune călăilor săi:

"Băieți"... Vai! Sunt momente, care fiecare, par un veac. Ei i-o apucă. Iată cuiul. Simte prima atingere pe mâna palidă. Oh! Prima lovitură. A doua. Își simte brațul țintuit pe cruce. Dureri grozave Îi sprăpung tot trupul. Ar răcni, dar n-are putere nici pentru aceasta.

La fel cu mâna cealaltă. I-o întinde și I-o potrivește bine, căci El stă străpuns de durere și-I tremură și carnea și oasele toate.

Acum prin fluierile picioarelor: iată cuiul. Se aud loviturile ciocanului, una după alta. Fiecare Îl cutremură. Îi străpung creierii.

Într-un târziu un glas pierdut: *«Mi-e sete»* (Ioan 19,28)... *«Era cam la ceasul al șaselea. Și s-a făcut întuneric peste tot.*

Soarele s-a întunecat și catapeteasma templului s-a rupt în două.

Dumnezeul meu. Dumnezeul meu pentru ce m-ai părăsit? » (Matei 15, 46)

Și apoi: *«Tată, în mâinile tale îmi încredințez Duhul»*(Luca 23,46).

Iar eu, în genunchi, la picioarele acestei cruci, de pe care, din trup de om a plecat Dumnezeu sufletul Fiului Său, mă închin: *«Tatăl nostru, carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ; pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșalele noastre, precum iertăm și noi greșiților noștri; și nu ne duce pe noi în ispită și ne mântuieșete de cel rău. Amin».*

Și către sufletul care s-a ridicat, de-asemenea:

«Adu-Ți aminte de toți ai mei. Primește-i sub scutul Tău. Iartă-i și odihnește-i. Dă-le putere celor vii și biruință celor potrivnici, spre înflorirea României creștine, legionare și apropierea de Tine, Doamne, a Neamului nostru românesc, întru nădejdea învierii lui. Amin»" (Însemnări de la Jilava) *C.Z. Codreanu*

CINE SUNT CEI CARE CHEAMĂ

Subiectul pe care vrem să-l atacăm aici iese cu mult din banalitate. Este o nevoie. O nevoie stringentă, statuată pe podiumul priorităților vitale.

Succinta prezentare o facem în numele pumnului de frunți semețe, rămase, în viață, după ce au înfruntat urgia comunistă, fără să facă rabat verticalității.

Efigia sub care încercăm să ne facem cunoscuți este AFDPR și VETERANII DE RĂZBOI, înmănunchiați în P.P.P. Adică, pe înțelesul celor ce încă nu ne știu, suntem temerarii, din toate colțurile țării, care păstrăm în inimile făcute căuș: NEUITAREA ISTORIEI TRĂITE, spre a nu se mai repeta.

Unii, văzând că mulți dintre noi purtăm birul încrâncenării cu Satan (adică plinirea fizică care ne-a permis să sfidăm puhoiul dracului, este cam "ciobită") ne socotesc VICTIME ale comunismului.

Această clasificare, făcută, desigur, cu simpatie sau chiar cu drăgăstoasă compătimire, nu numai că nu ne încape, ci chiar ne jenează. *Noi nu suntem victime, ci luptători conștienți* că, fiecare pas, făcut împotriva Antihristului, nu înseamnă horă, ci trântă pe viață și pe moarte.

Așa cum suntem, nesocotind povara necruțătorilor ani, încercăm să ne ocrotim frații pentru că încă nu s-au desmeticit sau mai sunt momiți de mrejele comuniste. Azi, când armatele creștine vor să împiedice dezlănțuirea lui Satan din Golful Persic spre toată creștinătatea, inclusiv toate celelalte popoare care recunosc un singur Dumnezeu, 40 de comuniști din țara noastră s-au oferit să lupte în rândurile dușmanilor lui Hristos.

Pentru îndeplinirea datoriei de a ne trezi frații, ne-am juruit să nu trecem *"pragul"* până vom găsi ortaci pe măsura noastră, care strânși într-un buchet al dragostei creștine, să ducă mai departe făclia ce, cândva, a uimit lumea, iar azi este opaiț de dă să se stingă.

În încheiere precizăm:

1. Nu ne urâm dușmanii și nu vrem să ne răzbunăm pe nimeni.

2. Cunoscându-i pe comuniști, știm că sunt uneltele Satanei și vom lupta contra lor, cât vom trăi.

3. Știind că fiecare om va fi judecat de Dumnezeu, în cadrul neamului său, nu recunoaștem decât două entități, în fața cărora ne prosternăm: DUMNEZEU și ȚARA.

Ajută-ne Doamne să nu ni se stingă, în mână, ȘTAFETA aprinsă și transmisă, din MAMĂ în MAMĂ, de nemuritorii DACI!

Emanoil PARASCHIVAȘ

IZVORUL PĂCII

E cerul plin cu pace! Veniți
ca să luăm,
Cu inima deschisă celor ce
n-au să dăm.
De Har și osanale e cerul
plin și sus
Ne-așteaptă cu blândețe pe
toți Domnul Iisus!

Plecați-vă privirea, rugați-vă
în gând,
Din inimi scoateți ura și
glasul faceți blând.
El pentru noi pe cruce a Lui
viață și-a dat,
Ca Dumnezeu pe oameni
să-i ierte de păcat.

Acei ce n-aveți pace, veniți
din cer să luați,
Cu inima smerită, veniți și
vă rugați.
Din cer Iisus ne-aude. El
singur poate da
O pace - adevărată celor ce
vin să ia.

În cer e bucurie și totul e un
cânt.
Veniți, luați din pace, luați din
Duhul Sfânt!
Veniți, fără zăbavă, izvorul
păcii-i viu!...
Salvați-vă, popoare!... Azi,
încă nu-i târziu.

S. GIURGECA
(1986)

D-ALE ICSULESCULUI

Dl. Victor Ciorbea și-a dat demisia din postul de Prim Ministru. L-au mâncat PD-iștii cum au mâncat și reforma pe care fostul premier ar fi vrut să le-o servească pe pâine. Încolțit, de opoziția *„constructivă"*, de partea căreia trecuse și PD, fără sprijinul hotărât al Președenției și al reprezentanților partidului majoritar, din care el însuși făcea parte, fostul premier le-a servit pe tavă demisia sa. Conform Constituției, votată așa cum a fost votată, Președintele țării a desemnat pe dl. Radu Vasile să formeze noul Guvern. În data de 15 aprilie 1998, Camerele reunite ale Parlamentului au votat atât componența noului Guvern cât și Programul de guvernare propus. Voturile au fost: 317 pentru și 124 contra. Rămâne ca droaia de analiști politici să stabilească cine și cum a votat. Așteptăm opinia politrucului de la Pro-Tv.

Satisfacția perversă, manifestată de reprezentanții PD-ului, ne amintește de aceeași satisfacție manifestată cu ocazia înghesuirii Seniorului în acel TAB, chipurile, pentru a-l salva de mânia minerilor, când Petrică - Spray - striga: *„s-au demascat"!*, ca și aceea de la Alba Iulia când nu l-au lăsat să vorbească. Acolo, Corneliu Coposu era mai îndreptățit să vorbească decât I o n Iliescu sau Petre Roman.

Atitudinea d-lui Meleșcanu este de apreciat. Dl. Meleșcanu a afirmat că votul formației sale va fi NU pentru un Guvern aproape la fel cu celălalt și pentru un program, care nu este altceva decât continuarea programului Guvernului Ciorbea, dar fiind vorba de interese majore ale țării, care nu mai pot aștepta o întârziere a rezolvării problemelor grave, cu care se confruntă, votul formației sale va fi DA.

Spre regretul tuturor oamenilor cinstiți, din această țară, atenție nu a *„oamenilor de bine"*, conflictul din cadrul CDR-ului nu este încă stins. PD-ul va obstrucționa în continuare măsurile acestuia fie în cazul *„restitutio in integrum"*, în care sunt direct implicați, fie în problema fondului funciar etc. Lupta surdă va continua atât timp cât ei vor participa la guvernare sau vor face parte din coaliție. Totul este cum va ști dl. Radu Vasile să piloteze arca guvernamentală față de „pilotul de cursă lungă".

Dar dl. Victor Ciorbea și-a dat demisia și din postul de Primar General al Capitalei. El nu și-a *„scuturat papucii"* nici la plecarea din postul de prim ministru, nici din postul de primar general, aceasta nu înseamnă însă că nu se vor cheltui cele 10 miliarde, *apreciate*, pentru susținerea alegerii noului Primar General. Printre altele, cred că dl. Victor Ciorbea s-a gândit și la faptul că, consilierii PD, îl vor obstrucționa și în activitatea primăriei.

Îndreptățit ar fi să fie ales actualul primar interimar, dl. Viorel Lis, care a dus greul în ultimii ani și care a înregistrat frumoase realizări. Dar și acesta se teme că, în timpul capaniei electorale, vor fi unii care să răstoarne tomberoanele cu gunoi în stradă pentru a-l compromite. PDSR-ul și-a prezentat candidatul: dr. Oprescu, directorul Spitalului Universitar, care, speră și în sprijinul PD-ului, deoarece pe mulți dintre aceștia i-a tratat. Alți bani, altă distracție, dar mai mică decât în cazul unor alegeri anticipate.

Oricum, perspectivele nu sunt dintre cele mai fericite; oculta urmărind aruncarea țării într-o poziție de țară neguvernabilă, țară de risc și instabilitate.

Consemnează
Marius CLEMENT

ERATĂ: În nr. 33/martie 1998 la pagina 5, punctul unu, va avea următorul conținut: „ • Dl. Icsulescu, și el veteran de război, a recunoscut, cu ușurință (după insignele ce le aveau la rever), pe primul, ca fiind membru al *Asociației General Dragnea*, iar, pe celălalt, ca făcând parte din *Liga lui Cucu*".

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
- date istorice -

Începuturile Creștinismului la români urcă până în epoca apostolică. Sfântul Apostol Pavel a propovăduit Evanghelia până în Iliric, după cum spune el însuși în Epistola către Romani(XV, 19). Sfântul Apostol Andrei a ajuns, propovăduind credința creștină, până în Dobrogea, cum scrie Eusebiu de Cezareea în a sa *Istorie bisericească*; poporul român ivindu-se pe arena istoriei universale, ca un popor creștin. Inscripțiile și bazilicile paleocreștine, descoperite în Dobrogea, în Transilvania și în celelalte provincii românești, atestă existența fără întrerupere a unei vieți creștine, în teritoriile românești, încă din secolele II – III și, în continuare, până în secolul XIV, când, după întemeierea Mitropoliilor, din aceste două provincii românești, moment de covârșitoare importanță pentru Istoria Bisericii Ortodoxe Române. Urmează înființarea Mitropoliei Transilvaniei și a Episcopiilor din principalele cetăți din Țara Românească, din Moldova și din Transilvania, care au devenit focare de viață religioasă și de cultură bisericească.

Încă de la organizarea ei oficială, Biserica noastră s-a bucurat de o largă independență administrativă și de autonomie lăuntrică în raport cu statul. N-a depins de altă autoritate, din afară, decât de jurisdicția canonică a Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol și aceasta „numai în materie de dogmă".

Ca și înainte, după Unirea Principatelor Române, au fost făcute demersuri stăruitoare pentru Autocefalie, susținute de Mitropoliții primați ai României, Nifon (1850-1875) și Calinic (1875-1886), ajutați, cu căldură, de domnitorul Alexandru Ioan Cuza (1859-1866) și de alți luminați patrioți ai acelor timpuri. Aceste strădanii au fost încununate de o deplină izbândă întrucât, după ce, la 9 mai 1877, țara noastră devenise **independentă**, **vrednicul de pomenire** Ioachim IV, Patriarhul Constantinopolului (1884-1886) și Sinodul Patriarhiei Ecumenice, în 1885, au emis *Tomosul de Autocefalie* al Bisericii Ortodoxe Române. Prin aceasta, Biserica noastră era recunoscută, de drept, *„neatârnată și autocefală, administrându-se de propiul său Sfânt Sinod și nedepinzând, în propria sa administrație internă, de nici o altă autoritate bisericească, fără numai de Capul Bisericii celei una, sfântă, sobornicească și apostolească, de Mântuitorul, Dumnezeu-Omul"*.

Educația în grup

După Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, când s-a desăvârșit Statul Național Unitar Român, Biserica Ortodoxă Română a fost înălțată la treapta de Patriarhie în anul 1925, când Mitropolitul Primat, din acel timp, Miron Cristea, a devenit primul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

După Patriarhul Miron au urmat: Nicodim Muntenu (1939-1948), Justinian Marina (1948-1977) și Iustin Moisescu (1977-1986). În prezent, Întâistătătorul Bisericii, este Prea Fericitul Patriarh Teoctist, ales la data de 9 noiembrie 1986 și întronizat în ziua de 16 noiembrie 1986.

Prin recunoașterea Autocefaliei și înălțarea la rangul de Patriarhie, Biserica Ortodoxă Română și-a dobândit starea, în care o îndreptățea, în mod deplin, marea sa vechime, trecutul său de viață creștină ortodoxă, rolul ei de sprijinitoare a altor Biserici ortodoxe, strădaniile ei de apărare a credinței dreptmăritoare, devotamentul slujitorilor și credincioșilor săi față de propășirea țării noastre.

Biserica Ortodoxă Română este organizată și funcționează pe baza *„Statutului de organizare și funcționare"*, elaborat, de Sfântul Sinod, în octombrie 1948, căruia, pe parcurs, i s-au adus unele amendamente în funcție de evoluția și dezvoltarea vieții bisericești. Un număr de 12 regulamente, reglementează activitatea tuturor sectoareleor.

Biserica Ortodoxă Română este Autocefală având în fruntea ei un Patriarh.

(continuare în pagina 10)

„Înțelegerea între națiuni presupune înlăturarea nedreptăților de care se fac vinovate marile puteri cu apetituri imperialiste. Suntem o națiune cu frontariile amputate. Să nu încetăm să amintim lumii civilizate nedreptatea care ni s-a făcut. Națiunea Română, de origine latină, așezată de Dumnezeu între două lumi – Asia și Europa – poate contribui la efortul de mâine al umanității pentru o pace dreaptă și durabilă, fără să înceteze însă de a fi ea însăși.“

Petre ȚUȚEA

*** Comentariu: NATO ?**

Pentru a intra în NATO s-a pus României, printre altele și condiția raportului de bună vecinătate cu țările limitrofe. După semnarea tratatului cu Ungaria, a urmat semnarea tratatului cu Ucraina, noua noastră vecină de la răsărit.

Pactul Ribbentrop – Molotov, de unde pornește conflictul, a fost încheiat între Germania și Uniunea Sovietică, pact care este actualmente caduc. Ucrania, care n-a stăpânit niciodată, în istoria ei, nici Sudul Basarabiei, nici Nordul Bucovinei, nici Ținutul Herței, nici Insula Șerpilor, le revendică drept teritorii, chipurile, ce-i aparțin.

Ucraina, a fost cucerită de ruși și încadrată Imperiului țarist. Cu această ocazie, Țarul Petru cel Mare și Dimitrie Cantemir au stabilit frontiera dintre Moldova și Rusia pe fluviul Nistru.

După revoluția bolșevică, din 1917, care dădea dreptul fiecărei națiuni să se declare independentă, în scurta ei perioadă de independență, Ucraina a stabilit frontiera, cu România, tot pe Nistru.

Cu ce drept pretind astăzi, ucrainenii, teritorii românești, care nu le-au aparținut niciodată ?

La 2 iunie 1997, la Neptun, s-a semnat tratatul cu Ucraina, fără să se sublinieze aceste lucruri.

Dumnezeu să-și întoarcă fața spre România !

M. C.

(urmare din pagina 9)

În prezent Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române este P.F. Teoctist. Este ajutat de 2 Episcopi Vicari din care unul este și Secretarul Sfântului Sinod.

Patriarhia Română este organizată în Mitropolii, arhiepiscopii și episcopii, după cum urmează:

I. MITROPOLIA UNGROVLAHIEI: cu Arhiepiscopia Bucureștilor, Arhiepiscopia Tomisului și Dunării de Jos și Episcopia Buzăului;

II. MITROPOLIA MOLDOVEI ȘI SUCEVEI: cu Arhiepiscopia Iașului, Episcopia Romanului și Hușilor;

III. MITROPOLIA ARDEALULUI: cu Arhiepiscopia Sibiului, Arhiepiscopia Vadului, Fleacului și Clujului, Episcopia Alba-Iuliei și Episcopia Oradei;

IV. MITROPOLIA OLTENIEI: cu Arhiepiscopia Craiovei, Episcopia Râmnicului și Argeșului;

V. MITROPOLIA BANATULUI: cu Arhiepiscopia Timișoarei, Caransebeșului și Episcopia Aradului, Ienopolei și Hălmagiului.

COADA

(Versuri fără rimă, fără cap și coadă într-un cuvânt)

De ce acest titlu vă puteți întreba?
Ei, uite așa. Pentru că aceasta e
Realitatea cotidiană.
Azi la coadă, mâine la coadă,
Dimineața la coadă, la prânz la
coadă,
Seara la coadă.
Ce căutăm la coadă? De toate:
„Supliment literar artistic al S.T.“,
Eminescu, vol. IX, Pârvan (*«Getica»*,
G. Călinescu - *„Istoria literaturii române*
de la origini până în prezent“,
Mircea Eliade - *«Istoria credințelor…»*
Le găsim? Nu!
Ce mai căutăm, la coadă?
Carne de porc, unt, brânză telemea,
cafea, portocale, banane, pui de
găină, curcan, apă minerală Borsec,
conserve de porc chinezești,
căciuli cu urechi, rusești, cojoace
ieftine, lapte praf (cu rețetă,
se înțelege);
Găsim toate aceste articole?
Nu!
De ce?
Pentru că suntem nehaliți,
Mâncăm prea mult.
Și astfel am produs dezechilibre în
modul ritmic de aprovizionare.
Ne-am îngrășat ca porcii
De-atâta mâncat.
De abia ne târâm slănina
prin stațiile de mașini.
Suntem atât de grași că nu
facem decât următoarele
lucruri:
ne sculăm la ora 4^{30} și
alergăm la tramvai, autobuz,
troleu, metrou, tren.
Robotim de la 7^{00}, la 16^{30}.
După - și înainte - alergăm iar la
tramvai, autobuz, troleu, tren,
și la coadă de la 17^{30}la 20^{00}.
După aceea fugim acasă unde
ajungem la 21^{00}.
Ne îndopăm … Ca porcii,
Și ne culcăm.
Nu?
Păi ce-i asta, tovarăși?
Unde e cultura, tovarăși?
La coadă, tovarăși!

George URSA
(1983)

PP
Editor: Partidul **„PENTRU PATRIE“**
Secretar general de redacție: **George URSA**
Corector: **Mircea RAȚIU**
Redactor,cap limpede: **Radu MOLDOVAN**
* Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie
Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.
Corespondență Partidul „PENTRU PATRIE“-C.P 8-27, București
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS“,
Str. Luduș 32, sector 1, București; telefon: 638.30.16.
I.S.S.N.: 1224 - 5852